

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **TARSOMA, s. r. o.**, IČO: 061 92 904
sídlem Zrzavého 2a, 163 00 Praha 6
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2019, č. j. 76/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) v části zamítlo její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 6. 2018, č. j. MHMP 977868/2018 (dále také jen „rozhodnutí o pokutě“), kterým správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za pět přestupků dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Žalovaný změnil rozhodnutí o pokutě tak, že zrušil výrok, jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, a dále uloženou pokutu snížil na částku 90 000 Kč.
2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 15. 1. 2018 vykonali kontrolní pracovníci správního orgánu I. stupně v rámci výkonu státního odborného dozoru kontrolu vozidla tovární značky Peugeot 508, státní poznávací značky X, jehož provozovatelem byla žalobkyně. Kontrola se skládala z kontrolní přepravy prostřednictvím služby Uber Pop objednané přes aplikaci Uber a následné kontroly dodržování povinností předepsaných zákonem o silniční dopravě. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobkyně poskytla přepravu z ulice na Florenci 15, Praha 1, do Rytířské ulice 10, Praha 1, vozidlem evidovaným jako vozidlo bez taxametru, aniž by s cestujícími uzavřela předchozí písemnou smlouvu splňující požadavky § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě; z toho důvodu měla zajistit, aby byla tato přeprava poskytnuta vozidlem označeným střešní svítilnou, obchodním názvem dopravce a vybaveným taxametrem.
3. O kontrole byl dne 15. 1. 2018 sepsán protokol č. T/20180115/1/Ne, proti němuž podala žalobkyně dne 18. 1. 2018 námítky. V nich uvedla, že vykonávala smluvní přepravu, a proto nemusela plnit povinnosti stanovené pro klasickou taxislužbu. Na podporu svého stanoviska odkázala na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507, a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017-168 (dále také jen „usnesení Vrchního soudu v Olomouci“).
4. Dne 11. 4. 2018 správní orgán I. stupně zahájil ve věci správní řízení, v rámci něhož vydal dne 25. 6. 2018 rozhodnutí o pokutě, jímž shledal žalobkyni vinnou z přestupků dle
  - 1) § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 téhož zákona nezajistila, aby při poskytování přepravy bylo příslušné vozidlo viditelně a čitelně označeno střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně,
  - 2) § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 téhož zákona nezajistila, aby při poskytování přepravy bylo příslušné vozidlo viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením dopravce umístěným na vozidle taxislužby,
  - 3) § 35 odst. 1 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 téhož zákona nezajistila, aby při poskytování přepravy bylo příslušné vozidlo vybaveno taxametrem,
  - 4) § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona nezajistila, aby se při poskytování přepravy v příslušném vozidle nacházel doklad o oprávnění k podnikání,

- 5) § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) téhož zákona nezajistila, aby při poskytování přepravy bylo příslušné vozidlo vybaveno aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby.
5. Proti rozhodnutí o pokutě podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, a uvedl, že v řešeném případě nebyla uzavřena písemná smlouva splňující náležitosti § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuskutečnila přepravu ve smluvním režimu, bylo její povinností dodržovat veškeré požadavky stanovené zákonem pro provozovatele taxislužby. Z toho důvodu se dopustila výše uvedených přestupků. Výjimku pak představuje přestupek dle § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, neboť vozidlo žalobkyně bylo vybaveno aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby, podle něhož bylo vozidlo zaevidováno bez taxametru. Výpis z evidence tedy odpovídal skutečnosti a žalobkyně se daného přestupku nedopustila. Sankce byla stanovena v přiměřené výši, přičemž bylo přihlédnuto k polehčující okolnosti, že dopravce zajistil, aby bylo vozidlo evidované v evidenci vozidel taxislužby a aby byl řidič držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Žalobkyně v průběhu řízení nedoložila své majetkové poměry, správní orgán I. stupně je proto stanovil odhadem. V řešeném případě byl uložen úhrnný trest za užití asperační zásady. Sankce nemá pro žalobkyni likvidační účinky, jak vyplývá z údajů zveřejněných v obchodním rejstříku.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v žalobě namítá, že kontrolní protokol není nadán presumpcí správnosti. Pokud tedy nebyl proveden výslech kontrolující osoby, řízení je nezákonné. Správní orgány věc nesprávně právně posoudily, neboť žalobkyně měla vozidlo evidované jako vozidlo bez taxametru a přepravu uskutečnila na základě předchozí smlouvy, proto se na ni nevztahovaly povinnosti stanovené pro provozovatele taxislužby. Žalobkyně odkazuje na výše uvedená usnesení Vrchního soudu v Olomouci, podle nichž přeprava skrze aplikaci Uber není klasickou taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní službu v oblasti dopravy.
7. Žalobkyně tvrdí, že softwarová aplikace Uber splňuje požadavky zákona tak, aby na jejím základě dopravce spadal pod režim § 21 odst. 4 zákona o silničním provozu. Požadovaná písemná forma je rovněž zachována, neboť v aplikaci jsou v elektronické podobě zaznamenány údaje o objednateli, dopravci, trase přepravy a jaká byla cena jízdného. Cestující jsou informováni o předběžné ceně jízdného, kterou následně odsouhlasí. Žalobkyně nemá možnost cenu ovlivnit, neboť ta je určena aplikací Uber a odsouhlasena cestujícím. Není zde tedy prostor pro svévolné určení ceny na úkor cestujících. Jízdné je hrazeno přímo společnosti provozující aplikaci Uber, a to zcela transparentně elektronicky. Žádný z vytýkaných přestupků přitom nemíří na ochranu spotřebitelů.
8. Právní úprava uzavírání smluv je upravena v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle něhož je možné uzavřít smlouvu ve prospěch třetího, přičemž aplikace Uber umožňuje, aby smlouva byla uzavřena ve prospěch žalobkyně. Písemná forma je v souladu s § 562 odst. 2 občanského zákoníku zachována i při právním jednání učiněném elektronicky, v řešeném případě je smlouva uložena v datovém úložišti Uber. Na smlouvě sice není uveden podpis, ovšem projeviti vůli k uzavření smlouvy jde i jinými způsoby (např. odkliknutím příslušného políčka), jak vyplývá z § 561 odst. 1 občanského zákoníku. Uvedeným postupem byla splněna i

povinnost mít vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava prováděna.

9. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, neboť za totožné jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za spáchání přestupků dle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“). Uvedená zásada se nepochybně vztahuje i na oblast správního trestání. Žalobkyně se dovolává Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zdůrazňuje, že není podstatné, pokud dle vnitrostátní úpravy řeší přestupky vycházející z jednoho skutku více správních orgánů. Tato skutečnost nemůže vyloučit aplikaci zásad garantovaných Úmluvou.
10. Rovněž sankce byla uložena v nezákonné výši, bez srovnání se skutkově obdobnými případy. Žalovaný neposoudil konkrétní okolnosti daného případu a rovněž nerozlišuje mezi odstavci 1 a 2 § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Užití asperační zásady v odstavci 2 je fakultativní, žalovaný měl proto povinnost svůj postup řádně odůvodnit, což však neučinil a rovnou vycházel z navýšené částky. Taktéž nezohlednil skutečnost, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za porušení cenových předpisů, a nevzal v potaz jejich vzájemnou korelaci. Žalovaný automaticky považuje žalobkyni za součást organizované skupiny, aniž provedl příslušné dokazování. Rovněž není možné vést úvahy o likvidační výši pokuty s ohledem na obecné odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu. Správní orgány měly přihlédnout ke skutečnosti, že v době vytýkaného jednání se žalobkyně řídila právními závěry Vrchního soudu v Olomouci, které byly překonány až v listopadu 2018. Žalobkyně shledává výši pokuty likvidační a odůvodnění žalovaného s odkazem na účetní závěrku považuje za nedostatečné, neboť nepřihlédl ke všem relevantním finančním ukazatelům. Délka řízení byla nepřiměřeně dlouhá a správní orgány měly k této skutečnosti přihlédnout při stanovení sankce, jak analogicky vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3300/2013.
11. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby od uložené pokuty upustil, nebo ji přiměřeně snížil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je kontrolní protokol veřejnou listinou a může být jediným důkazem o spáchání přestupku. V řešeném případě však správní orgány vycházely z více podkladů, na jejichž základě byl skutkový stav spolehlivě prokázán, výslech kontrolního pracovníka tedy nebylo třeba provádět. Žalobkyně v průběhu správního řízení provedení žádných důkazů nenavrhla, nadto nebyl spor o skutkové okolnosti, ale o jejich právní hodnocení.
13. Z provedené kontroly vyplynulo, že vozidlo nebylo označeno a vybaveno jako vozidlo taxislužby, proto bylo povinností žalobkyně před poskytnutím přepravy uzavřít písemnou smlouvu dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Cestující s žalobkyní sice uzavřel smlouvu o provedení přepravy prostřednictvím aplikace Uber, ovšem tato smlouva neobsahovala předepsané náležitosti. Zejména v ní nebyla určena konečná cena, ani uveden dopravce, který přepravu provedl. Tyto informace získal cestující až po ukončení přepravy prostřednictvím zaslané faktury, kterou si musel sám stáhnout ze svého uživatelského účtu. Žalovaný nerozporuje, že písemnou smlouvu je možné uzavřít v elektronické podobě, ovšem to se v řešeném případě nestalo. Žalobkyně žádnou smlouvu během přepravy ani

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

následného správního řízení nedoložila, žalovanému je rovněž z jiných případů známo, že smlouvu není možné dodatečně dodat s ohledem na technické nastavení aplikace Uber.

14. Žalovaný nezpochybňuje zásadu *ne bis in idem*, ovšem v řešeném případě žalobkyně svým jednáním porušila povinnosti stanovené jak zákonem o cenách, tak zákonem o silniční dopravě. Přitom se jednalo o dva rozdílné skutky, které porušily rozdílné společenské zájmy (objekt přestupku).
15. Žalovanému nebylo známo, že se žalobkyně rovněž dopustila porušení cenových předpisů, neboť není příslušným orgánem k projednání daného přestupku. Z toho důvodu nemohl k této skutečnosti přihlídnout při stanovení výše pokuty. Dle žalovaného byla výše pokuty uložena s ohledem na skutkové okolnosti případu, přičemž nebylo nezbytné v napadeném rozhodnutí odkazovat na skutkově obdobné případy, neboť ty jsou zástupci žalobkyně známy. Zástupce žalobkyně zastupuje téměř všechny dopravce využívající aplikaci Uber, proto je seznámen s tím, že do přijetí zákona č. 304/2017 Sb. se pokuty pohybovaly od 70 000 Kč do 100 000 Kč, následně došlo k jejich zvýšení až na 150 000 Kč. V okamžiku provedení přepravy byl žalobkyni znám rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 291/2016-136, proto odkazy na usnesení Vrchního soudu v Olomouci nejsou relevantní. Ohledně asperační zásady žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 As 264/2018-36, dle něhož užití asperační zásady nemá být pouze výjimečné, ale uplatní se obecně i při uložení nízké pokuty.
16. Žalovaný při posouzení likvidačního účinku po právu odkazoval na rozsudky, podle nichž pokuty ve srovnatelné výši nejsou likvidační pro fyzické podnikající osoby. Žalobkyně v průběhu řízení nedoložila ke svým majetkovým poměrům žádné skutečnosti, žalovaný proto vycházel z jediného dostupného zdroje, kterým byla účetní závěrka za rok 2018. Z ní vyplývá, že se podnikání žalobkyně rozvíjí a zcela jistě z ní není zřejmá extrémně nepříznivá situace, která by mohla vést k likvidaci podnikání žalobkyně. Žalobkyně tvrdí, že je financována ze zdrojů svých společníků, k čemuž žalovaný uvádí, že žalobkyně má jediného společníka – právnickou osobu, která o svém podnikání nezveřejňuje žádné informace. Žalovaný neshledává, že by bylo v řešené věci vedeno řízení po nepřiměřeně dlouhou dobu, správní řád určuje pouze pořádkové lhůty, jejichž nedodržení nemá za následek uložení nižší sankce.
17. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

18. Žalobkyně při jednání setrvala na žalobní argumentaci a zpochybnila především výši jí uložené pokuty. Namítla, že správní orgány chybně aplikovaly asperační zásadu při ukládání trestu za více přestupků. Odmítla, že by byla členkou organizované skupiny a poukázala na judikaturu trestních soudů. Dále uvedla, že správní orgány měly komplexně posoudit její majetkovou situaci.
19. Žalovaný zdůraznil, že v dané věci nebyla uzavřena smlouva o přepravě ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Dle žalovaného nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Žalovaný uvedl, že muselo být zohledněno členství žalobkyně v organizované skupině. Konstatoval, že žalobkyně nepředložila argumenty, proč by pokuta měla být nepřiměřená.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

20. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě *„dopravce je povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i)“*.
22. Úvodem se soud zabýval námitkou, dle níž správní orgány pochybily, pokud rozhodnutí o pokutě opřely o zjištění zachycená v kontrolním protokolu a neprovedly výsledk příslušného kontrolního pracovníka. Tato námitka není důvodná.
23. Soud nejprve připomíná, že protokol o kontrole je v souladu s § 12 kontrolního řádu povinně pořizovaným výstupem celé kontroly, který shrnuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole a jehož jádrem je kontrolní zjištění, tedy zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Protokol o kontrole, resp. výsledky kontroly zachycené v protokolu o kontrole včetně podkladů, ze kterých kontrolním zjištění vycházejí, bývají podkladem v navazujícím správním řízení.
24. V souladu s § 81 přestupkového zákona platí, že „v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku“. Ustanovení § 51 správního řádu dále výslovně počítá s tím, že v případech, kdy bude řízení navazovat na výkon kontroly, není třeba předmětným protokolem již provádět dokazování. Z uvedeného je tedy zřejmé, že pokud vše potřebné pro rozhodnutí jak o vině, tak i o správním trestu vyplývá z kontrolního protokolu, není nutné provádět další dokazování, ale postačí vyjít právě ze zjištění zachycených v protokolu.
25. S ohledem na výše citovaná zákonná ustanovení je nepochybné, že se správní orgány v řešeném případě nedopustily procesního pochybení při zjišťování skutkového stavu. Své rozhodnutí přitom neopřely výhradně o zjištění zachycená v kontrolním protokolu, ale přihlédly rovněž k dalším podkladům shromážděným v rámci kontroly, konkrétně k faktuře vystavené za příslušnou přepravu, k výstupům z veřejných rejstříků týkajících se žalobkyně a k fotodokumentaci pořízené při kontrole. Vzhledem k tomu, že na základě výše uvedených podkladů byl zjištěn stav věci, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti, nebylo nezbytné provádět další dokazování, a to tím spíše, že žalobkyně provedení dalších důkazů nenavrhla. Nadto žalovaný vhodně poznamenal, že v řešeném případě nepanoval spor ohledně skutkového stavu věci, ale týkal se výhradně právní kvalifikace jednání žalobkyně. Výsledek kontrolního pracovníka by tedy nemohl jakkoliv přispět k řešení sporné otázky.
26. Dále se soud zabýval jádrem sporu, tedy zda bylo možné kvalifikovat jednání žalobkyně jakožto smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Pokud by

žalobkyně v řešeném případě poskytovala přepravu na základě předchozí písemné smlouvy, platila by pro ni výjimka z označení (střešní svítlna, jméno a příjmení dopravce) a vybavení vozidla (taxametr) taxislužby. V takovém případě by se tedy nedopustila vytýkaných přestupků a napadené rozhodnutí by bylo vydáno nezákonně.

27. Soud nejprve připomíná, že taxislužbou se ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě rozumí „osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou“. Taxislužbu lze přitom provozovat buďto „klasicky“ s taxametrem ve smyslu § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě, nebo na základě předchozích písemných smluv podle odstavce 4 téhož ustanovení.
28. Soud v této souvislosti považuje za vhodné připomenout, že § 21 odst. 4 byl do zákona o silniční dopravě vložen novelou č. 102/2013 Sb., přičemž dle důvodové zprávy k tomuto zákonu novelizované ustanovení *„zohledňuje určitá specifika dopravy vozidly do 9 osob včetně řidiče, u nichž se cena zpravidla neodvíjí od ujeté vzdálenosti a času, nejedná se o veřejnou dopravu a objednávky nejsou přijímány řidičem operativně na ulici nebo prostřednictvím dispečinku. V této dopravě jsou si strany smlouvy o přepravě známy a spotřebitel není u tohoto typu přepravy ohrožen na výši účtovaného jízdného, jako je tomu u „klasické“ taxislužby. (...) Tato varianta (...) nezavádí zbytečné povinnosti a náklady podnikatelům v taxislužbě, kteří se rozhodnou poskytovat pouze výše uvedenou příležitostnou dopravu (jedná se zejména o přepravu limuzínami a luxusními vozy na stavby, firemní akce, party apod. příležitosti). Na druhou stranu se jedná o určitou výjimku, které by mohlo být zneužito nepoctivými taxikáři, kteří by se začali vydávat za tuto „luxusní, příležitostnou“ taxislužbu, aby nemuseli používat taxametr. Tím by v případě realizace takové přepravy mohl být ohrožen zájem na ochraně spotřebitele. Proto je v rámci této varianty navržena přesná a přísná úprava této výjimky tak, aby naplnila svůj účel – výjimku umožnit pouze v důvodných případech, kdy se nejedná o „klasickou“ taxislužbu, tzn. kdy je sepsána písemná smlouva mezi smluvními stranami – dopravcem a objednatelem“.*
29. S ohledem na výše řečené tedy platí, že pro posouzení, zda byla přeprava poskytnuta v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je rozhodné, zda mezi objednatelem a žalobkyní došlo k uzavření předchozí písemné smlouvy, zda tato smlouva byla či nebyla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy a zda obsahovala povinné zákonné náležitosti. V řešeném případě cestující uzavřeli dne 15. 1. 2018 smlouvu o přepravě prostřednictvím aplikace Uber. Mezi stranami je přitom nesporné, že objednávka byla odeslána elektronickými prostředky a před samotnou přepravou byla cestujícímu známa SPZ vozidla, které pro něj bude přistaveno, rozpětí maximální ceny a křestní jméno řidiče.
30. K otázce bezprostřednosti soud uvádí, že objednání a uskutečnění přepravy prostřednictvím mobilní aplikace Uber svým charakterem zcela odpovídá poskytnutí „klasické“ taxislužby. Je tomu tak proto, že provozování taxislužby ve smyslu § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě funguje na principu anonymní pohotovostní služby, během níž jsou objednávky přijímány řidičem operativně na ulici nebo prostřednictvím dispečinku. V takovém případě je přeprava uskutečněna bezprostředně po jejím objednání, takže jednotlivé úkony na sebe plynule navazují. Naproti tomu poskytování taxislužby ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě probíhá neveřejným způsobem na základě písemných smluv, které však nesmějí být uzavřeny bezprostředně před uskutečněním přepravy. Z uvedeného je tedy dle soudu patrné, že podstata objednání a uskutečnění

přepravy klasické taxislužby a přepravy přes mobilní aplikaci Uber je totožná, neboť v obou případech je přeprava uskutečněna bezprostředně po jejím objednání. Jediným rozdílem je způsob objednání přepravy, kdy živého dispečera taxislužby nahrazuje automatizovaný softwarový systém společnosti Uber. Tato okolnost však nemá jakýkoliv vliv na posouzení charakteru přepravy a zcela jistě z ní nečiní smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.

31. Dle soudu dále uzavřená smlouva nesplňovala náležitosti stanovené zákonem o silniční dopravě, a proto se ani z tohoto důvodu nemohlo jednat o smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Předně je třeba zdůraznit, že v době realizace kontrolní přepravy nebyla při uskutečnění objednávky přes aplikaci Uber objednateli známa druhá smluvní strana, neboť identifikace dopravce, jeho obchodní jméno, sídlo a IČO se objednatel dozvěděl až prostřednictvím následně obdržené faktury, kterou si musel stáhnout ze svého uživatelského účtu. Stejně tak objednateli nebyla před uskutečněním jízdy známa konečná výše ceny, ale pouze její odhad. Soud přitom zcela dává zapravdu správním orgánům, že údaje o ceně a dopravci jsou jednou ze základních náležitostí smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť pokud není vozidlo příslušným způsobem označeno a vybaveno taxametrem, je nezbytné, aby byla cena jízdného předem smluvně stanovena a rovněž bylo známo, který dopravce přepravu realizuje. Jen tímto způsobem je cestujícím zaručena odpovídající právní jistota.
32. S ohledem na výše řečené soud shrnuje, že žalobkyně při poskytnutí přepravy nerespektovala podmínky stanovené v § 21 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť smlouva byla v rozporu s tímto ustanovením uzavřena bezprostředně před uskutečněním přepravy a neobsahovala nezbytné náležitosti. Žalobkyně sice v žalobě tvrdí, že písemná smlouva byla v elektronické podobě uložena v rámci aplikace Uber, z čehož vyplývá, že se v souladu s § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nacházela ve vozidle v průběhu přepravy. K tomu soud uvádí, že smlouva splňující veškeré požadavky zákona před samotnou jízdou nebyla uzavřena, neboť údaje o konečné ceně a dopravci se objednatel dozvěděl až po jejím uskutečnění. Rovněž je třeba zdůraznit, že byť se žalobkyně od počátku dovolávala § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, v průběhu přepravy ani během následujícího řízení nepředložila smlouvu splňující tvrzené náležitosti. A to navzdory skutečnosti, že bylo její povinností mít vozidlo touto smlouvou vybaveno.
33. Soud nepochybně, že předchozí písemnou smlouvu bylo možné uzavřít v elektronické formě, ovšem jak uvedeno výše, taková smlouva v řešeném případě nevznikla. V tomto smyslu je možné odkázat i na Memorandum o porozumění při zajišťování přepravních služeb na území České republiky, na něž se žalobkyně v průběhu řízení odvolávala. V memorandu společnost Uber mj. deklarovala svou ochotu a připravenost přizpůsobit své podnikání zákonu o silniční dopravě a provést změny v mobilní aplikaci Uber tak, aby odpovídala tzv. smluvnímu režimu dle § 21 odst. 4 téhož zákona. Memorandum bylo přijato dne 30. 4. 2018, tedy až po dni spáchání projednávaných přestupků, z čehož lze podpůrně dovodit, že ke dni spáchání přestupků mobilní aplikace Uber těmto požadavkům nevyhovovala. Pro úplnost soud uvádí, že nová zákonná pravidla pro poskytování přepravy na základě aplikace Uber byla do zákona o silniční dopravě zavedena novelou č. 115/2020 Sb., i ta však zachovala povinnost sdělit objednateli ještě před objednáním přepravy konečnou cenu za tuto přepravu a dále údaje o dopravci, kterými jsou jeho jméno a příjmení, obchodní firma nebo název, adresa sídla a identifikační číslo. V aktuálně

účinném znění zákona o silniční dopravě jsou tedy pro dopravce využívající aplikaci Uber tyto povinnosti stanoveny zcela výslovně.

34. K odkazům na dvě usnesení Vrchního soudu v Olomouci soud uvádí, že tyto judikáty byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, podle něhož *„přeprava osob skutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak“*. Tentýž soud pak pokračoval tím, že správnímu soudu rozhodujícímu o správní žalobě načrtl způsob a cestu, kterou by se měly ubírat jeho úvahy tak, že *„městský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci“*.
35. Jak uvedeno výše, zdejší soud na základě zjištěných skutkových okolností dal zapravdu žalovanému, že přeprava realizovaná prostřednictvím aplikace Uber svým charakterem odpovídala poskytnutí taxislužby ve smyslu § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Ostatně tento závěr není v rozhodovací praxi správních soudů ojedinělý, neboť městský soud již v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 158/2017-37, vyjádřil přesvědčení, že *„aplikace Uber toliko s cílem provozní úspory přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplaty odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek parametricky cenotvorně ovlivňujících výslednou cenu. (...) Nebyla-li žalobcem poskytnutá přeprava spolujízdou, nýbrž představovala úplatně poskytnutou přepravní službu povahy taxislužby, v níž úlohu dispečinku plnila aplikace organizátora celého systému přepravy UberBlack, musela z povahy věci podléhat zákonné úpravě taxislužby tak, jak ji pro všechny dopravce jednotně stanovil zákon o silniční dopravě“*.
36. Pro úplnost soud dodává, že na povinnosti respektovat § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě nic nemění ani to, že žalobkyně měla vozidlo evidováno jakožto vozidlo bez taxamtru. Žalobkyně zcela totožnou námitku vznesla již ve svém odvolání proti rozhodnutí o pokutě a žalovaný se jí vyčerpávajícím způsobem zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí. Soud proto pouze ve stručnosti uvádí, že prohlášení dopravce dle § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě má povahu čestného prohlášení o tom, že vozidlo bude užíváno výhradně pro přepravy na základě předchozích písemných smluv. Toto prohlášení však nikterak nezaručuje, jaký typ přepravních služeb bude dopravce skutečně poskytovat. Pokud tedy dopravce poskytne přepravu, která svým charakterem odpovídá „klasické“ taxislužbě, vztahují se na něj povinnosti stanovené v § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě a při jejich nerespektování se dopustí příslušných přestupků.
37. Dále se soud zabýval tvrzeným porušením zásady *ne bis in idem* a ani tuto námitku neshledal důvodnou. Zásada *ne bis in idem* – tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát

za týž čin – je na ústavní úrovni zakotvena v článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z článku 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy, podle nějž *„nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“* Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří toliko o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je nepochybně třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích. Platnost zásady *ne bis in idem* i pro oblast správního trestání konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44. Obdobné závěry plynou také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který obecně dovozuje, že práva garantovaná Úmluvou pro řízení o trestných činech platí nejen pro řízení o činech patřících podle právních řádů smluvních států mezi trestné činy, ale i pro činy, které orgány smluvních stran Úmluvy kvalifikují jako přestupky či jiné správní delikty, mají-li tyto delikty „trestněprávní povahu“.

38. Možností postihnout pachatele za tentýž čin v rámci více správních řízení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74, v němž s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (zejména rozsudek velkého senátu ze dne 10. 2. 2009 ve věci *Zolotukhin proti Rusku*) konstatoval, že *„stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod o uplatnění zásady ne bis in idem.“* Nejvyšší správní soud následně v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, dospěl k závěru, že pro určení totožnosti skutku (tedy prvku *idem*) je rozhodující skutek *de iure*. To znamená, že totožnost skutku je dána tehdy, pokud totéž právně relevantní jednání pachatele vyvolá tentýž právně relevantní následek. Skutek tedy nelze posuzovat pouze na základě skutkových okolností konkrétního případu „tak jak se stal“ (tzv. skutek *de facto*), ale vždy je nutno určitým způsobem zohlednit právní kvalifikaci dotčeného přestupku. Z toho důvodu není rozporné se zásadou *ne bis in idem*, pokud je pachatel na základě totožného jednání postižen za dva různé delikty, neboť teprve odlišnost v právně významném následku jednání zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení.
39. Nejvyšší správní soudu k tomu ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 125/2011-163 uvedl, že *„inherentní součástí systému správního trestání je v (nejen) českém právním řádu skutečnost, že k řízení o jednotlivých správních deliktech jsou mnohdy věcně příslušné různé správní orgány. Shodným jednáním pachatele tak může dojít k vyvolání různých právních následků (a potažmo k porušení či obhození zcela odlišných zájmů a hodnot), a tedy ke spáchání správních deliktů stanovených různými právními předpisy a sankcionovaných různými správními orgány. V takových případech je to právě konstrukce skutku de iure, která umožňuje postižení pachatele za všechny právně relevantní následky jeho jednání. Pokud by tomu tak nebylo a uložení sankce jedním z dotčených správních orgánů by znamenalo založení překážky ne bis in idem, docházelo by k situacím, kdy by určitým zájmům a hodnotám nemohla být ze strany správních orgánů poskytována ochrana, byť jsou právě k jejich ochraně zákonem povinovány. Nepřípustnost takového stavu by byla patrná zejména v momentu, kdy by byl pachatel nejprve postižen jedním správním orgánem za určitý nepřilíš závažný následek svého jednání, čímž by bylo znemožněno jeho potrestání za jiný, daleko závažnější následek“.*

40. V řešeném případě byla s žalobkyní vedena dvě řízení, a to jednak za porušení zákona o silniční dopravě zakončené rozhodnutím o pokutě a jednak za porušení zákona o cenách, jehož výsledkem bylo rozhodnutí ze dne 25. 9. 2018, č. j. MHMP 1506550/2018 (dále jen „cenové rozhodnutí“). V obou případech byla žalobkyně shledána vinnou a byla jí uložena pokuta. Soud považuje za nesporné, že obě řízení se vztahovala k téže kontrolní jízdě uskutečněné dne 15. 1. 2018 vozidlem Peugeot 508, SPZ X, na trase z ulice Na Florenci 15 do ulice Rytířská 10 v čase 9:55 až 10:10. Ze znění výroku rozhodnutí o pokutě a cenového rozhodnutí však vyplývá, že žalobkyni nebyly v těchto řízeních uloženy pokuty za tentýž skutek, neboť ačkoliv se jednalo o jednu kontrolní jízdu, žalobkyně se během ní dopustila dvou rozdílných právně relevantních skutků.
41. Podle výroku rozhodnutí o pokutě žalobkyně neoznačila vozidlo střešní svítlnou s nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce, a rovněž nevybavila vozidlo taxametrem a dokladem o oprávnění k podnikání. Podle výroku cenového rozhodnutí žalobkyně neoznačila vozidlo cenou, kterou uplatňovala v okamžiku nabídky přepravy. Zároveň je nepochybné, že žalobkyně v obou případech svým jednáním porušila rozdílné okruhy zájmů chráněných zákonem, a to jednak zajistit, aby byla taxislužba provozována řádně označeným a vybaveným vozidlem ve smyslu zákona o silniční dopravě, a jednak označit vozidlo cenou za přepravu tak, aby bylo jízdné účtováno transparentním způsobem v souladu se zákonem o cenách.
42. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobkyně se při uskutečnění přepravy dopustila dvou rozdílných jednání, která měla za následek porušení dvou různých okruhů zájmů chráněných odlišnými zákony. Nejednalo se tak o totožné skutky, jejichž projednání ve dvou správních řízeních by bránila zásada *ne bis in idem*.
43. K námitce žalobkyně, že jí správní orgány uložily pokutu v nepřiměřené výši, soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně při zvažování výše pokuty přihlédl k obecné společenské škodlivosti jednotlivých přestupků a jejich negativním následkům jak pro spotřebitele, tak pro konkurující dopravce. Rovněž vzal v potaz, že se jednalo pouze o jednorázové porušení zákona o silniční dopravě a žalobkyni dosud nebyl uložen trest za přestupky související s provozováním taxislužby. Jako přítěžující okolnost hodnotil to, že dopravci provozující taxislužbu prostřednictvím aplikace Uber jsou opakovaně a dlouhodobě upozorňováni na to, že mají povinnost splnit veškeré zákonné požadavky vztahující se k provozování taxislužby, přesto však nadále zásadně porušují zákon o silniční dopravě. Žalovaný k otázce závažnosti spáchaných přestupků dodal, že oproti jiným dopravcům využívajícím aplikace Uber žalobkyně zajistila, aby bylo vozidlo evidováno v evidenci vozidel taxislužby a aby byl řidič držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Tato skutečnost svědčila ve prospěch žalobkyně. Ve zbytku se s hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnil, pouze snížil výši pokuty na 90 000 Kč, neboť shledal, že se žalobkyně jednoho z přestupků nedopustila a v této části rozhodnutí o pokutě zrušil.
44. S ohledem na výše uvedené shrnutí má soud za to, že správní orgány uložily sankci v souladu se zákonnými kritérii vyjádřenými v § 37 až § 40 přestupkového zákona, a tedy nelze souhlasit s žalobní námitkou, dle níž při určení výše pokuty nebylo přihlédnuto ke specifickým daným případu. Rovněž soud neshledal, že by byla žalobkyni uložena pokuta ve výši, která je oproti pokutám uloženým v obdobných řízeních nepřiměřená. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí popsal jednotnou rozhodovací praxi správního orgánu I. stupně při ukládání pokut za obdobné přestupky, podle níž do přijetí zákona č. 304/2017 Sb. se pokuty pohybovaly kolem 70 000 Kč až 100 000 Kč, následně došlo k jejich zvýšení

až na 150 000 Kč za provozování taxislužby nevidovaným vozidlem. Soudu je přitom z rozhodovací činnosti známo, že uvedené závěry žalovaného odpovídají skutečnosti, neboť dopravci používající aplikaci Uber běžně podávají správní žaloby proti rozhodnutím, jimiž je jim uložena pokuta za nedodržování zákona o silniční dopravě. V tomto směru lze odkázat např. na řízení sp. zn. 14 A 180/2019 (v této věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za přestupky spáchané dne 23. 1. 2018) nebo na řízení sp. zn. 9 A 117/2018 (žalobci byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, neboť dne 27. 11. 2017 poskytl přepravu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby). V těchto řízeních dopravce zastupoval zástupce žalobkyně, Mgr. Ing. Jan Bouček, a proto žalobkyni rozhodovací praxe žalovaného musela být známa.

45. Ohledně užití asperační zásady při určení horní hranice sazby soud uvádí následující. Podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona „jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky“. V řešeném případě byla žalobkyně pravomocně uznána vinnou ze spáchání celkem čtyř přestupků a pokuta jí byla uložena za přestupek dle § 35 odst. 1 písm. n) zákona o silniční dopravě (nevybavení vozidla taxametrem), neboť se jednalo o přestupek nejpřísněji trestný. Dle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě je možné za tento přestupek uložit pokutu do výše 350 000 Kč, žalobkyni však byla uložena pokuta pouze ve výši 90 000 Kč; z uvedeného je patrné, že byt žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí zmínil zvýšení horní hranice sazby až na částku 525 000 Kč, v konečné výši pokuty se tato skutečnost výrazným způsobem nepromítla, neboť byla stanovena pouze ve výši cca 25 % z nenavýšené horní hranice sazby. Správní orgán I. stupně při stanovení pokuty asperační zásadu neužil. Z uvedeného je patrné, že žalobkyně namítaným užitím asperační zásady nebyla krácena na svých právech.
46. Soud dodává, že správní orgány nepochybily ani v tom směru, že při stanovení výše pokuty dle zákona o silniční dopravě nepřihlédly k pokutě, která byla žalobkyni uložena za porušení cenových předpisů. Je tomu tak proto, že v souladu s § 37 písm. b) přestupkového zákona tato povinnost dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud o více skutcích nebylo rozhodnuto ve společném řízení, ač tomu tak být mohlo. Společné řízení přitom v souladu s § 88 odst. 1 přestupkového zákona má být vedeno tehdy, pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán. V těchto případech má správní orgán povinnost vzít v potaz správní trest uložený v jiném řízení a v souladu s absorpční zásadou uložit za oba přestupky souhrnný trest. V řešeném případě však taková situace nenastala, neboť žalobkyně se dopustila přestupků týkajících se různých oblastí veřejné správy, k jejichž projednání je ve druhém stupni příslušný odlišný správní orgán (Ministerstvo dopravy a Ministerstvo financí). Soud nepopírá, že pokuty uložené v rámci jiných řízení mají dopad na majetkovou situaci žalobkyně, a proto by k této skutečnosti správní orgány v zásadě měly přihlídnout při zhodnocení majetkových poměrů delikventa a možného likvidačního účinku pokuty. To by však žalobkyně musela v průběhu správního řízení tuto skutečnost namítnout a svou povinnost hradit pokutu z jiného řízení doložit. Žalobkyně tímto způsobem nepostupovala, a proto nelze vyčítat správním orgánům, že k pokutě uložené za porušení cenových předpisů nepřihlédly. Nadto se soud nedomnívá, že by pokuta ve výši 10 000 Kč, která byla žalobkyni uložena za porušení cenových předpisů, výrazným

způsobem ovlivnila úvahy správních orgánů stran likvidační výše pokuty, a to tím spíše, že žalobkyni byla za porušení zákona o silniční dopravě nejprve uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, kterou správní orgán I. stupně zhodnotil jako nelikvidační, a žalovaný následně tuto pokutu snížil na 90 000 Kč. Správní orgány tedy zhodnotily likvidační účinek pokuty ve výši 100 000 Kč.

47. Stejně nedůvodnou soud hodnotí námitku, že žalovaný označil bez příslušného dokazování žalobkyni za součást organizované skupiny dopravců, kteří poskytují přepravy přes aplikaci Uber. Je tomu tak proto, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by tato skutečnost měla svůj odraz ve výši uložené pokuty a tedy neměla jakýkoliv vliv na zákonnost či přiměřenost sankce. Správní orgány pouze poukázaly na opakovaný a v zásadě shodný způsob porušování zákona o silniční dopravě ze strany těchto dopravců, kteří na svoji obranu užívají obdobných argumentů a které pravidelně zastupuje tentýž advokát. Tato skutečnost je ostatně známa i soudu z jeho úřední činnosti. Polehčující okolností pak jistě není tvrzení žalobkyně, že se spoléhala na právní závěry učiněné v usneseních Vrchního soudu v Olomouci, dle nichž přeprava skrze aplikaci Uber není klasickou taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní přepravu v oblasti dopravy. Tento právní názor byl totiž v době spáchání přestupku překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136.
48. Důvodem pro snížení pokuty pak nemohla být ani tvrzená nepřiměřená délka řízení. Je pravdou, že správní řád ve svém § 71 odst. 3 správního řádu stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí, ovšem je nutné zdůraznit, že se jedná pouze o lhůty pořádkové, jejichž nedodržením není dotčeno žádné hmotné právo účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení lhůt a priori nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost konkrétního případu. Nadto se soud nedomnívá, že by se v řešeném případě jednalo o natolik excesivní délku řízení, že by se tato okolnost měla odrazit ve výši uložené sankce, neboť žalobkyně se projednávaného přestupku dopustila dne 15. 1. 2018, řízení bylo zahájeno dne 11. 4. 2018, rozhodnutí o přestupku vydáno dne 25. 6. 2018 a řízení bylo pravomocně ukončeno dne 25. 6. 2019.
49. Ohledně námitky likvidační výše pokuty soud uvádí, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.
50. V nyní řešené věci ze správního spisu nevyplývá jediná indicie o osobních či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by žalobkyni mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Žalobkyně v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nekonkretizovala, z jakého důvodu by pro ni uložená pokuta mohla mít likvidační účinek, a své majetkové poměry nedoložila. Správní orgány proto nepochybily, když tuto otázku posoudily s ohledem na jediný dostupný zdroj, kterým byla účetní závěrka za rok 2018, a své úvahy doplnily o odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se obdobných skutkových okolností. Podle informací zveřejněných v účetní závěrce má

žalobkyně evidována dvě vozidla, obrat za rok 2018 se rovnal 706 000 Kč a čistý zisk dosáhl 90 000 Kč; hmotný majetek žalobkyně měl hodnotu 241 000 Kč. Dle soudu lze na základě těchto údajů usuzovat, že se podnikání žalobkyně spíše rozvíjí a zcela jistě nesvědčí o natolik nepříznivé situaci, že by pokuta ve výši 90 000 Kč měla za následek likvidaci podnikání žalobkyně. Tento závěr rovněž podporují rozsudky Nejvyššího správního soudu citované v rozhodnutí o pokutě (srov. např. rozsudek č. j. 6 As 266/2014-41), dle nichž i vyšší pokuta uložená dopravci – fyzické osobě nemá likvidační účinek.

51. Dále je nutné připomenout, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání – smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně nelze chápat tak, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu.
52. Konečně soud posoudil návrh žalobkyně, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 (č. 2671/2012 Sb. NSS) plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
53. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyni byla uložena pokuta v relativně nízké výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.

VI. Závěr

54. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.